

НОВИНКИ

ПАНСІОНУ

ІМ. ІВАНА ФРАНКА
ТОРОНТО

ч. 33

1984

Портрет сл.п. Василя Сони́ча,
уфундований приятелями покійного
та офіційно відслонений дня
6-го серпня 1984 року.

Портрет виконаний мистцем
Віталієм Литвином

СЛОВО ВИГОЛОШЕНЕ ГОЛОВОЮ ДОРАДЧОГО КОМІТЕТУ МЕШКАНЦІВ ПРИ
ПАНСІОНІ ІМ. ІВАНА ФРАНКА, ПАНІ АННОЮ СТАСІВ, З НАГОДИ
ВІДКРИТТЯ ПОРТРЕТУ СЛ. П. ВАСИЛЯ СОНІЧА, 6-ГО СЕРПНЯ 1984 РОКУ:

"ШАНОВНА ПАНІ ДИРЕКТОР, ДОРОГІ ПРИСУТНІ!

НИНІ В НАС ПРОПАМ'ЯТНИЙ ДЕНЬ, БО МИ ЗІЙШЛИСЯ ПОДИВИТИСЯ НА
ПОРТРЕТ НАШОГО ДОРОГОГО ПРИЯТЕЛЯ, ПОК. ПАНА ВАСИЛЯ СОНІЧА.

ВІСІМ МІСЯЦІВ ТОМУ МИ ПЕРЕЖИЛИ ВЕЛИКУ ВТРАТУ В ЦІМ ДОМІ,
ВТРАТУ НАШОГО ОПІКУНА І ПРИЯТЕЛЯ ВАСИЛЯ СОНІЧА.

ЗАМОВКЛИ УСТА, КОТРІ ТАК ВЕСЕЛО ВІТАЛИ НАС "ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ!"
-- ПАМ'ЯТАЄТЕ? ВАСИЛЬ СОНІЧ ДБАВ БІЛЬШЕ ПРО НАШЕ ЗДОРОВ'Я І
НАШ ДОБРОБУТ, ЯК ПРО СВОЄ ВЛАСНЕ.

ВІН МАВ ЧАС ЗАГОВОРТИ ДО НАС, ВИСЛУХАТИ НАШІ НАРІКАННЯ,
ПОРАДИТИ НАМ -- І ТО ВСЕ З ДОБРИМ ГУМОРОМ І УСМІШКОЮ. ВІН БУВ
ОДИН З НАС.

ВАСИЛЬ СОНІЧ БУВ МОЛОДШИЙ ВІД НАС І ПОВИНЕН БУВ ЖИТИ ЩЕ БАГАТО ЛІТ, АЛЕ НЕ ТАКА БУЛА ЙОГО ДОЛЯ. СМЕРТЬ НЕ ПЕРЕБИРАЄ І ЗАБРАЛА ЙОГО ВІД НАС НЕСПОДІВАНО, ПЕРЕДЧАСНО.

І ЩОБ НЕ ЗАБУТИ ЙОГО І ВІДДАТИ ЙОМУ НАЛЕЖНУ ПОШАНУ, МИ РІШИЛИ МАТИ ПАМ'ЯТКУ З НАШОГО УЛЮБЛЕНОГО ПРИЯТЕЛЯ І ЗАМОВИЛИ ПОРТРЕТ В ЙОГО ПАМ'ЯТЬ...ТЕПЕР МАЮ ВЕЛИКУ ПРИСМНІСТЬ ПОКЛИКАТИ ЧЛЕНІВ КОМІТЕТУ, ПАНІ БОДНАР І ПАНІ БАВ'ЯК, ЩОБИ ВІДСЛОНИЛИ ПОРТРЕТ..."

СЛОВО ВИГОЛОШЕНЕ П-І ТЕРЕНЕЮ ТОНКОВИЧ, ПІДЧАС ВІДКРИТТЯ ПОРТРЕТУ СЛ. П. ВАСИЛЯ СОНІЧА;

"ШАНОВНА ПАНІ ПРЕДСІДНИЦЕ, ДОРОГА ПАНІ ДИРЕКТОР І ДОРОГІ МЕШКАНЦІ ПАНСІОНУ!

СТОЯЧИ СЬОГОДНІ ПЕРЕД ТАК ВІРНО ВІДОБРАЖЕНИМ ОБЛИЧЧЯМ НАШОГО ПОКІЙНОГО, ВСІМИ УЛЮБЛЕНОГО СПІВПРАЦІВНИКА І ПРИЯТЕЛЯ СЛ. П. ВАСИЛЯ СОНІЧА, МЕНІ ПРИХОДЬТЬ НА ДУМКУ РІЗНІ СПОГАДИ ПРО МОЄ ЗНАЙОМСТВО З ПОКІЙНИМ.

Я ВПЕРШЕ ПОЗНАЙОМИЛАСЯ З ПОК. П. СОНІЧЕМ В 1969 РОЦІ ТА В 15-ИХ РОКАХ ЙОГО ПРАЦІ В ПАНСІОНІ Я МАЛА НАГОДУ, ДУМАЮ, ДОБРЕ ПІЗНАТИ ЙОГО ХАРАКТЕР ТА ІНДИВІДУАЛЬНІСТЬ.

ПАН СОНІЧ БУВ ЗАВЖДИ ЖАРТІВЛИВИЙ, БАДЬОРИЙ, ПРИВІТНИЙ. ЙОГО ВЕСЕЛИЙ ТА ЧАСАМИ ІРОНІЧНИЙ СТИЛЬ ТА ПІДХІД ДО ЖИТТЯ БУВ ЙОМУ ХАРАКТЕРНИЙ ТА УЛЮБЛЕНИЙ ВСІМИ, ЩО ЙОГО ПІЗНАЛИ.

ВІН БУВ ЛЮДИНОЮ НАДЗВИЧАЙНО ПРАЦЬОВИТОЮ. КРІМ АДМІНІСТРАЦІЙ-

НОЇ ПРАЦІ, ВІН ДУЖЕ ЛЮБИВ ГОСПОДАРСТВО, ЛЮБИВ І МАВ ЗДІБНІСТЬ ДО РУЧНИХ РОБІТ І ДО ВСІЛЯКОЇ ФІЗИЧНОЇ ПРАЦІ. ЛЮБИВ ЗЕМЛЮ, ПРИРОДУ І КРАСУ.

ВІН БУВ ВЕЛИКИМ ПАТРІОТОМ. ВІН БУВ ТЕЖ РОМАНТИКОМ -- ЛЮБУВАВСЯ УКРАЇНСЬКОЮ ПІСНЕЮ, МУЗИКОЮ І ТАНКОМ.

ТА ПОНАД УСЕ, ПАН СОНІЧ БУВ ГЛИБОКО ВІДДАНИЙ СВОЙОМУ БЛИЖНЬОМУ. ВІН ВІРИВ І ХОТІВ ВІРИТИ ЛЮДЯМ, НА ЧОМУ НЕ ОДИН РАЗ ПОПІКСЯ І ПОТЕРПІВ У СВОЙОМУ ЯК І ПРОФЕСІЙНОМУ ТАК І ПРИВАТНОМУ ЖИТТІ. ВІН БУВ ДУЖЕ УЧИННИЙ; ЛЮБИВ ПОМАГАТИ СВОЇМ БЛИЖНІМ -- ЗОКРЕМА ЛЮБИВ І ДОПОМАГАВ СВОЇЙ РОДИНІ В УКРАЇНІ. ВІН БУВ ГЛИБОКО ВІДДАНИЙ ПРАЦІ ДЛЯ ПАНСІОНУ. ВІН НЕ ЛИШЕ ВИКОНУВАВ ОBOB'ЯЗКИ СВОЙОГО СТАНОВИЩА, АЛЕ ВКЛАДАВ ВСІ СВОЇ ЗУСИЛЛЯ І ВЕСЬ СВІЙ ЧАС ДЛЯ ДОБРА ПАНСІОНУ І ДЛЯ ДОБРА І КОМФОРТУ ЙОГО МЕШКАНЦІВ. ЙОГО ЕНТУЗІЯЗМ ТА ВІДДАНІСТЬ ЗАПАЛЮВАЛИ ТА ПРИТЯГАЛИ Й ДРУГИХ ДО ПОМОЧІ ТА ДО СПІВПРАЦІ. СВОЇМИ ПРИКМЕТАМИ ТА ПРАЦЕЮ ПОК. П. СОНІЧ БУВ ПРИМІРОМ ДО НАСЛІДУВАННЯ ДЛЯ НАС УСІХ, ТА ОСОБЛИВО ДЛЯ МОЛОДШОГО ПОКОЛІННЯ.

ТЯЖКО НАМ ЗРОЗУМІТИ БОЖУ ВОЛЮ, БО БЕЗПЕРЕЧНО ЦЕ ВЕЛИКА ВТРАТА ДЛЯ ПАНСІОНУ І ДЛЯ НАС УСІХ, ЩО ПОКІЙНИЙ ТАК СКОРО ВІДІЙШОВ ВІД НАС. ЗДАВАЛОСЯ Б, ЩО ВІН ЩЕ МІГ СТІЛЬКИ ДОБРА ТВОРИТИ... ТА, ВИДНО, ВІН СВОЇМ ТРУДОЛЮБИВИМ ЖИТТЯМ ЗАСЛУЖИВ СОБІ ВЖЕ НА ВІЧНИЙ СПОКІЙ.

СЬОГОДНІ СТОЯЧИ ПЕРЕД ЦИМ ПОРТРЕТОМ МИ НАНОВО ВІДЧУВАЄМО ВЕЛИКИЙ ЖАЛЬ ПО ВТРАТІ ЦІЄЇ ВІДДАНОЇ ЛЮДИНИ. І ЗНОВУ СЬОГОДНІ, ПОКІЙНИЙ ПАНЕ СОНІЧЕ, МИ ВІДДАЄМО ВАМ ЧЕСТЬ І ВІДСЛОНЕННЯМ ВАШОГО ПОРТРЕТУ МИ СПІЛЬНО ВШАНОВУЄМО ВАШУ ПАМ'ЯТЬ."

СЕНЬОРАМ ПОКЛІН І ПОШАНА!

В місяці червні обидва пансіони ім. Івана Франка в Торонті урочисто віддали поклін не тільки сеньйорам-мешканцям пансіонів, але також й іншим сеньйорам нашого суспільства.

Торжества в пошану сеньйорам розпочато Святою Літургією в наміренні пенсіонерів /в обидвох каплицях пансіонів/, в яких взяла участь численна кількість громадянства.

В четвер 7-го червня відбулося змагання риболовів над

РИБОЛОВЛЯ

Фрагмент
з риболовлі

Першуни
риболовлі:
з ліва -
Озимок,
Ткачук,
Боднар
Павлик
Баб'як,
Яримович

ставком на хуторі пансіону в Міссіссага. Почали ранком. Погода була чудова. Вже від початку ставок був обкружений змагунами. Перші старалися знайти собі вигідне місце в холоді під деревом чи парасолею, або бодай охоронити себе капелюхом перед сонцем... Рибалки вигравали нагороди за найбільші риби. Перше місце виграв пан Боднар /з Міссіссага/; пан Васишин /з Роял Йорк/ забрав друге місце в змагу, а пан Хом'як - третє. Ще слід згадати паню Баб'як та панове Павлика, Озимка...

Не менш успішною була прогулька на "Аффрикан Лайон Сафарі" в суботу дев'ятого червня. Ми вирушили раненько автобусом з-під пансіону при Роял Йорк Ровд, а по дорозі підібрали мешканців з пансіону в Міссіссага. Автобус був вигідний і мав весь потрібний комфорт, настрої веселий. Здавалось, то не сеньйори їдуть, а шкільна дітвора...

Минали чудові південноонтарійські панорами. Складалося враження, що водій автобуса старався нам показати найгарніші околиці в цій місцевості, бо ж ми скоро з'їхали з т.зв. "гайвею" і продовжували нашу прогульку якимись бічними дорогами - минали малі села, фарми. А скрізь так зелено, все в квітах...

Нарешті перед нами завиднів скромний напис "Аффрикан Лайон Сафарі". Нам, хоч не було спішно, після цього напису цікавість наша набирала все більше і більше нетерпеливості. Нас потішали, що це вже недалеко... Ідемо далі крутими дорогами - скрізь густо заросли дерева, кущі... Аж раптом.. кругом проясніло. Перед нами немов поляна, а далі брама: "Вже ми, нарешті, заїхали!" Якось пусто виглядало: ми мабуть одні з перших. З автобуса не виходимо. Зайшли якісь службовці зоологічного парку. Передали пані Терені Тонкович - наша провідниця

- магнітофон із стрічкою, на якій накручені інформації про т.зв. туру по зоологічному городі...

Автобус рушив далі. Перед нами знову брама і ще одна брама. Тепер ми вже насправді були в зоологічному городі. Строго наказано не виходити з автобуса і не відкривати вікон, бо звірі вільно ходять по парку... На зустріч нам вибігли якісь африканські пси, а далі леви, львиці, ведмеді, - всі вони спокійно паслися чи купалися у воді. Найбільше потіхи було з малп. Як тільки ми в'їхали в їх "територію", вони давай вилазити на наш автобус. Спочатку їх вилізло дві-три, а відтак і інші набрали відваги. За мить весь автобус облізли малпи... Здавалось сміху не буде кінця...

Цікаво відмітити, що як тільки ми виїхали з їх "території", всі малпи повискакували з автобуса.

Не менше нас забавляли жирафи і струсі. А носороги далеко трималися від нас, і краще так...

"Наступає" носоріг

Здається панове Яськів та Озимок не дуже перейняті.

Окрасою парку були серна і кози різних порід: вони стрі-
 чались в різних "територіях". Верблюди нагадували жебраків.
 Їх шкіра саме лияла, немов повбирались в якісь старі подерті
 ковдри. Ми їхали довго, спиняючи чи сповільнюючи час до часу
 автобус, щоб привітати звірят. Рідко вони нам перетинали дорогу.
 В такому випадку водій знову спинював автобус. Та більшість з
 них, крім вже вицезгаданих малп і жирафів, нас ігнорували...

Шукали ми нетерпеливо за слонами. Дехто старався їх знайти
 своїм далековидом, але даремне. Сказали нам, що їх переховують в
 окремому місці. Після тури, якщо ще хтось схоче, зможе на них
 подивитися...

Дожидаємо обіду

Чи то леви наступають?

Здається ці панове також
 не перенимаються

Нарешті обід - бо вже кілька годин просиділи в автобусі. Для більшості було приємно бодай свої ноги простягнути і подихати на свіжому повітрі... Обід дуже смакував: ми їли в парку. Здавалось, не нагодуємо сеньйорів. Все поїли і морозива не відмовлялись!... Під веселими враженнями ми вертались додів, де на нас уже чекала тепла запашна вечеря...

Чималою несподіванкою тринадцятого червня був гостинний виступ чоловічого хору дивізійників "Бурлаки" з Торонта під мистецьким керівництвом диригента Олега Хміля. Рідко є нагода піти на концерт такої високомистецької одиниці. А тут вони самі загостили до нас. Вони понад годину насолоджували нас чудовими українськими мелодіями. Щира їм подяка за такий гарний виступ.

Вершком в програмі місяця пошани старших горожан - це так званий пікнік, який відбувся в суботу 16-го червня на хуторі пансіону ім. Івана Франка в Міссіссага. До пікніку пансіони ім. Івана Франка приготувлялися довгі тижні заздалегідь. Відновлено і відповідно удекоровано головну хату на хуторі. Це просто писанка, і не собі якась там хата. Тут слід ще додати, що адміністрація пансіонів ім. Івана Франка заохочує сеньйорів-пенсіонерів - приятелів пансіонів ім. Івана Франка - переводити в цій "писанці" свої літні дні на відпочинку. Коло відновленої хати збудовано нову велику альтану, прикрашену чудовими мозаїками. При вході до альтани видніє напис /також виконаний мозаїчною технікою/ "вітаємо" у двох мовах. З нагоди святочного пікніку альтану ще прикрашено живими квітами, різнобарвними "бальонами". Це саме й в інших альтанах.

Погода була чудова. Небо синє-синє. Лиш легенько вітрець повівав. Ще день перед тим було трохи холоднувато. А сьогодні:

П І К Н І К

1. Ідемо на пікнік
2. Танцюють студенти
3. Фрагмент з пікніку: посередині
Е. Пастернак - дир. Пансіону
4. Танцюють всі
5. Включно з найменшими /з ліва:
Даруся Потічна, Оля Басараб/

як на замовлення!...

Поволі сходяться мешканці і їх рідні - діти, внуки. Приїхали й жителі з пансіону при Роял Йорк Ровд. Не бракує й гостей, працівників, приятелів пансіонів ім. Івана Франка... Скрізь видніють написи: тут можна набути напитки, там капусту, "канапки", а трохи далі - танцювати можна. Під відновленою хатою видніє напис: "Тут можна купити мистецькі вироби". Коло ставу вже кипить робота при т.зв. "барбекю": будуть пекти ковбаски і "гамбургери". Близьче ставу - різні гри і колесо щастя. Дехто із запеклих риболовців і сьогодні рибу ловить - а її не бракує...

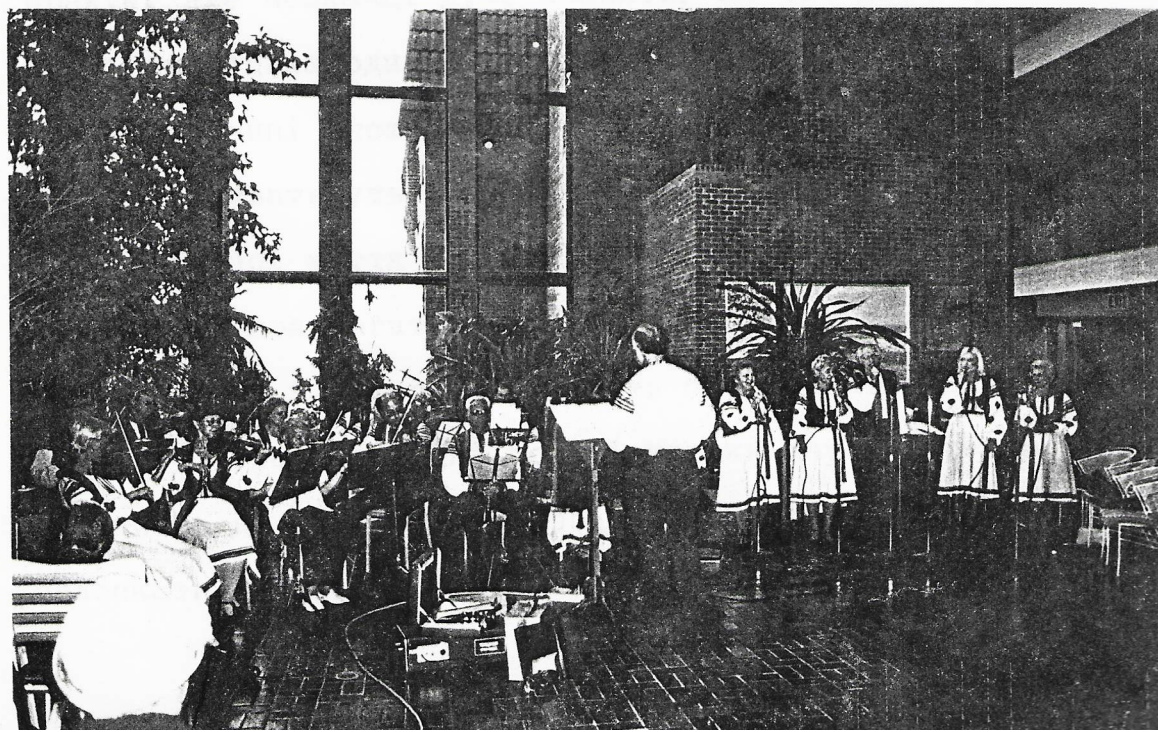
Весела музика відтягає нас від риби і різних ігр. Забуваємо й про ковбаски, гамбургери, йдемо туди, де музика. Грає Віктор Жижела, на акордеоні. Віктор студент, літом він працівник пансіону. Народ танцює, веселиться. Другі студенти, перебрані в різні строї, припрошують до танцю. Дехто й сольо витанцьовує, забувши, що може ноги не понесуть. Але ноги несуть та спинитись не хочуть. Десь створився хор: Тереня Тонкович та Женя Менделюк перед ведуть. Їм допомагають другі. Не жалує також свого голосу пані Арвин, сестра директорки пансіону, Євгенії Пастернак. Пані Арвин приїхала в гості. Радості і сміхові нема кінця. Музика грає, їсти є досхочу, не бракує й інших розваг. Чого можна собі ще бажати? Ще й погода чудова! Дехто собі таки духа дав: танець за танцем. І нема то, як жива музика. Музикант грає те, що публіка захоче; грає поволі чи швидко, там притише, тут голосніше... Час до часу нашого музику заступає грамофон. Майстер тут пан Еліїв; старається також всім догодити.

З часом на наших сеньйорах появляються ознаки втоми. Вони таки добре забавились. Дехто вже відходить до свого помеш-

кання. Другі чекають на "фірманку" – їх мають відвезти на Роял Йорк Ровд. Всі задоволені, що в їх житті час до часу ще таки якась весела година. Хтось їх старається розвеселити. Хтось ними опікується. Є таки ще люди, що не забули про них...

Так і сталося на другий день в неділю 17 червня: приїхав в гості музичний ансамбль "Водограй" з Гемилтону. Ще не розвіялись приємні враження про концерт хору "Бурлака", аж тут другий концерт. Цим разом – дівочий квартет /час до часу якийсь мужчина, на жаль ім'я забулося, допомагав/ у супроводі симфонічної оркестри під проводом пана Пасерба. Але ж концерт! Годі передати захоплення, пережиття. І правда велика, що пісня веселить душу людини! "Водограй" ансамбль добрий. Грають і співають в ньому представники трьох поколінь – більшість з них уже роджені в Канаді, але вони далі плекають і других розраджують українською музикою. Мешканці таки справді були приємно розражені. Приємною несподіванкою під час концерту був коротенький виступ д-ра

Кота, який привітав всіх мешканців, гостей та ансамбль від Комітету Українців Канади та заохочував пансіони ім. Івана Франка до співпраці з КУК. Після концерту всіх артистів обдаровано книжкою: "Хроніка Пансіонів ім. Івана Франка" та запрошено на скромне прийняття.

Зайнять та різних розваг в пансіонах ім. Івана Франка не бракує, але мешканці дуже люблять, як час до часу їх відвідає якась мистецька одиниця з виступом. Це їх просто відмолоджує. Тому ж останні мистецькі виступи їх дуже розрадили і вони ще довго згадуватимуть і пам'ятатимуть їх.

Вміжчасі життя в пансіонах пливе далі. На програмі "бінго" - улюблена гра багатьох мешканців. Окремо змагаються мешканці в Міссіссага і в Торонті. Участь б р багато більше, як звичайно і то річ ясна: сьогодні по дві картки даром - решта можна докупити. До того ж і нагороди поважні! Ще й є чим горло прополоскати.

Гра в бінго сьогодні поважніша. Самі змагуни до неї поважніше наставляються. І закони трохи строгіші. Нині не жарти. І справді, в пансіоні при Роял Йорк Роуд аж пів залі заповнили змагуни! Змаг почався. Викликають перші числа. Всі прислуховуються уважно до викликаного числа. Число повторяють. Може дехто не дочув. Пані Данилевич перша виграла. Вона захоплена. Це добрий початок і заохота до дальшої гри. Знову хтось виграв - ще одна нагорода. Настрій піднесений, а враз і трохи напружений: кожний хоче виграти. Граємо десять разів. З кожною грою нагорода більшає. Інколи приходится ділитись нагородою, якщо двох чи більше змагунів виграв нараз. До фіналу вже недалеко. Ще три гри... Ще дві... Друга нагорода - керамічна ваза! "Бінго!" - викликує пан

 Б І Н Г О

Шевчук. Граємо востаннє. На залі тихо. Чути виклики чисел. Кожний нетерпеливо чекає, щоб його число викликали, а тут, як на злість, все не то число, або таке, яке й так не pomoже...

Раптом чути несмілий голос: "Бінго". Це пан Павлик. Пан Павлик виграв першу нагороду - тканий килим! Гра закінчена! Пан Павлик першун! Ті що щось виграли, відходять щасливі, другі, - трохи підхнюплені. Але ще буде нагода й для них!...

Місяць червень поволі добігає до кінця. Ще залишилось кілька більших імпрез. Мешканці дбайливо скреслюють з програми кожен відбуту імпрезу і чекають нетерпеливо на наступну.

У вівторок 26 червня до пансіону ім. Івана Франка в Міссіссага загостив пан Борис Дніпровий з фільмом "Майська Ніч". Фільм продукції Бориса Дніпрового і його дружини Євгенії Чайки. Борис Дніпровий рівно ж і режисер фільму, він також і актор. Грає кілька ролей в цьому фільмі. Фільм кольоровий, був накручений в Нормандії у Франції ще 1956 року. Панові Дніпровому слід дати признання за цей фільм. Цей фільм був накручений тому 28 років, отже тоді, коли технічні засоби ще були дуже обмежені. До того ж повоєнні матеріяльні засоби були дуже мізерні, або й взагалі їх не було. І помимо того всього, це фільм - мистецька перлина. Режисер закоханий в природу, у весні. Він мабуть і тужить за рідними сторонами, які він залишив силою обставин не так довго тому. Тому ж і тема кохання, яка, що правда, набирає веселих моментів, домінує в цілому фільмі. А з Дніпрового непересічний актор. В одній особі він зумів віддати різні ролі-характери, деколи цілком протилежні. Отож і не диво, що, коли представили мешканцям актора-режисера /і неабиякого співака/, Борис Дніпровий кількома дотепами полонив всіх присутніх на залі. Пані Директор, Е. Пас

1. Віктор Жижела грає на акордеоні
2. Марта Юрцан прикріплює "квітку пошани" пані Турчиняк
3. Виконання жарту "Фризієрня"
4. Танець "в'язанка" виконують
Леся Нагорна і Зенон Бачинський

К О Н Ц Е Р Т

С Т У Д Е Н Т І В

В П О Ш А Н У С Т А Р Ш И Х

тернак, остерігала присутніх пань не закохуватись у пристійного актора...

В такому настрої пустили фільм в рух. І не диво, фільм мешканцям припав дуже до вподоби. Якась мешканка не могла на- дякувати, а ще день перед тим вона казала: "На українські фільми не люблю дивитись - вони аматорські!"

Пізніше в розмові з паном Дніпровим я сказав, що він обов'язково цю "перлину" мусить показати і в другому пансіоні при Роял Йорк Ровд, бо мешканці спокою не дадуть. Так і сталось. Бо ж ті "рояльоркці", котрі поїхали на фільм, скоро пустили добру славу про "Майську Ніч"...

Більшість речей таки має свій кінець - таке й з місяцем червня. В останній день місяця пошани старших студенти, які працюють в пансіонах ім. Івана Франка, дали жителям концерт в їх пошану. Концерт відкрила студентка, Марта Юрцан, яка привітала сеньйор в коротким словом від всіх студентів, запевняючи їх їх, що вони це роблять із щирої душі. Вона висловила слова глибокої подяки: завдяки ним і їх поколінню /цебто покоління мешканців пансіону/ вони сьогодні далі говорять українською мовою, співають українські пісні. Панна Марта запевнила їх, що вони /студенти/ і надалі робитимуть це! Відтак студенти прикріпили всім мешканцям квітку пошани.

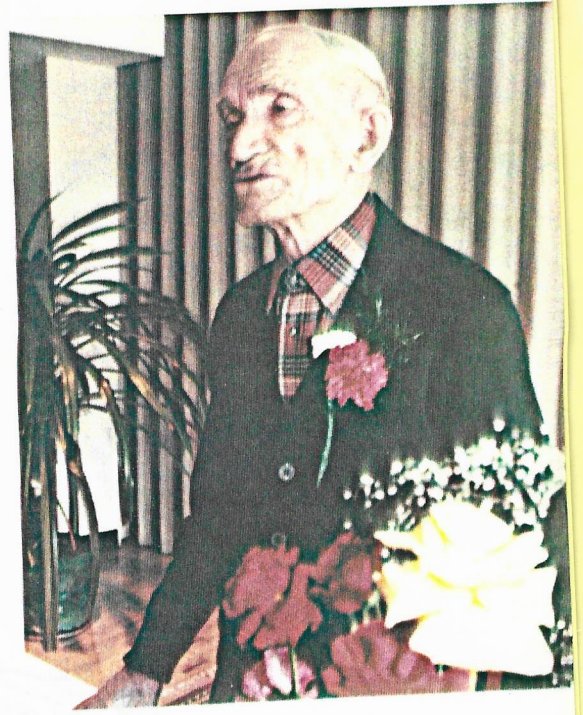
В програмі концерту взяли участь вісім студентів. Це мала горстка людей. Мовляв, що ж вони там можуть показати. Та не так! Вже з першої пісні "Рушничок", яку вони присвятили всім мешканкам, студенти полонили усю публіку. Не менш вдалими були й жар- тівливі виступи. Мешканці спонтанно сміялися і плескали із задоволення. Під час танцювального виступу "в'язанки" в особах

Зенка Бачинського та Лесі Нагорної не одні мешканці пригадали свої "молодії літа". Здавалось, знову радості не буде кінця. Студенти пописувались як могли і успішно! Це їх підносило на дусі, з точки на точку. Відчувалось зближення і комунікація між виконавцями та публікою. Недаром один із мешканців /пан Богдан Данилевич/ не "втерпів" і зразу після концерту попросився до слова. Його слово було спонтанне і щире. Мабуть не одного студента воно за серце брало. Та найголовніше, воно зблизило два покоління, які літами такі далекі: вони мабуть ідуть різними шляхами, мають відмінні погляди, але взаїмно себе розуміють і шанують.

Сьогодні, як ніколи, я зрозумів, скільки ми себе взаїмно потребуємо. Ми невідривна одиниця. Ми не можемо окремо "існувати". Тому ж, як приходить час і потреба, ми мусимо допомогти один другому, підтримати на дусі.

УРОДИНИ МЕШКАНЦІВ

ФРАГМЕНТИ
З ВІДЗНАЧЕННЯ УРОДИН
МЕШКАНЦІВ ПАНСІОНУ
ІМ. ІВАНА ФРАНКА
ПРИ РОЯЛ ЙОРК РОВД

"НОВИНКИ З ПАНСІОНУ" ВИДАЄ ПАНСІОН ІМ. ІВАНА ФРАНКА, ТОРОНТО
767 Роял Йорк Ровд -- 3058 Вінстон Чирчилл Блвд.

